

til særlivsarvinger. I førstnævnte tilfælde udgør de gældende regler om henstand et alternativ til uskiftet bo. Henstand kan endvidere gives, hvor en ægtefælle, der er i uskiftet bo med mindreårige livsarvinger, ønsker at gifte sig igen. Bestemmelsen gælder såvel legal som testamentarisk arv. I relation til særlivsarvinger er de gældende regler særligt møntet på den situation, hvor den længstlevende ægtefælle i henstandsperioden bekoster mindreårige livsarvingers underhold og uddannelse. Det fremgår således af arvehenstands-bekendtgørelsens § 2, at henstand i forhold til en særlivsarving kun må indrømmes, når ganske særlige omstændigheder taler herfor, hvis den længstlevende ægtefælle ikke bekoster særlivsarvingens underhold og uddannelse.

Der henvises til betænkningen s. 133-134.

6.2. Arvelovsudvalgets overvejelser

Udvalget finder, at den længstlevende ægtefælle fortsat kun bør have adgang til henstand med udbetaling af arven til den førstafdøde ægtefælles livsarvinger (fælles livsarvinger og særlivsarvinger), hvis et skifte ikke kan gennemføres, uden at ægtefællen skal afhænde fast ejendom, der tjener til familiens bolig eller – som noget nyt – sommerbolig, eller aktiver, der er nødvendige for den længstlevende ægtefælles erhvervsvirksomhed. Er denne betingelse ikke opfyldt, må arven udredes, medmindre ægtefællen har mulighed for uskiftet bo. Arvehenstand skal som hidtil være muligt i tilfælde, hvor en ægtefælle i uskiftet bo ønsker at skifte, f.eks. med henblik på at gifte sig igen.

Arvelovsudvalget foreslår, at adgangen til arvehenstand udvides, således at ægtefællen også kan få henstand med udbetalingen af myndige livsarvingers arv. Som begrundelse herfor henviser udvalget til, at der også i denne situation kan være et behov for at give den længstlevende ægtefælle en overgangsperiode, hvor den pågældende får mulighed for at tilpasse sin økonomi og livsførelse til de ændrede forhold efter ægtefællens død.

Udvalget anfører, at en henstandsordning, der giver mulighed for at lade arvehenstanden fortsætte ud over livsarvingernes 18. år, bør udformes således, at fastlæggelsen af varigheden bygger på klare kriterier. Det bør på forhånd være klart for både den længstlevende ægtefælle og livsarvingerne, hvor lang tid henstanden maksimalt kan løbe. Udvalget foreslår på den baggrund, at henstand skal gives af skifteretten for 5 år fra den førstafdøde ægtefælles dødsdag. Henstanden skal altid regnes fra den førstafdøde ægtefælles dødsdag, uanset om henstanden først meddeles efter længere tid, f.eks. efter at den længstlevende ægtefælle i en pe-

riode har været i uskiftet bo. Skifteretten kan forlænge perioden med yderligere 5 år.

En henstandsarv skal dog som hidtil tidligst udbetales, når et fællesbarn fylder 18 år. Tilsvarende skal efter udvalgets opfattelse gælde i forhold til et særbarn efter den førstafdøde ægtefælle, hvis ægtefællen overtager den privatretlige forsørgelsespligt over barnet.

Det skal ikke være en betingelse for arvehenstand i forhold til den førstafdøde ægtefælles særlivsarving, at den længstlevende ægtefælle overtager den privatretlige forsørgelsespligt over barnet, fordi en generel regel om forsørgelsespligt over for umyndige særlivsarvinger som betingelse for arvehenstand kan skabe grobund for konflikter mellem stedforældre og særbørn, der måske i forvejen ikke har et særligt nært forhold til hinanden. Det forhold, at den længstlevende ægtefælle ikke bekoster den mindreåriges underhold eller uddannelse, skal efter udvalgets opfattelse ikke, som det er tilfældet efter den gældende regel i arvehenstands-bekendtgørelsens § 2, medføre, at arvehenstand kun kan meddeles, når der foreligger ganske særlige omstændigheder. Udvalget foreslår derfor, at der i den situation – ud fra en almindelig vurdering af den længstlevende ægtefælles behov for arvehenstand – skal være mulighed for arvehenstand efter den foreslåede almindelige regel om arvehenstand, dvs. for en periode på 5 år, men med mulighed for forlængelse i yderligere 5 år. For at sikre, at mindreårige særlivsarvinger, hvorover forsørgelsespligten ikke overtages af den længstlevende ægtefælle, i henstandsperioden ikke stilles vanskeligere i forsørgelsesmæssig henseende, foreslår udvalget, at skifteretten kan bestemme, at der skal udbetales et efter boets forhold passende beløb til afdødes særlivsarving til forsørgelse, indtil barnet fylder 18 år. En tilsvarende regel findes i den gældende arvehenstands-bekendtgørelses § 7, stk. 1, og foreslås således optaget i loven.

Udvalget finder, at arv, der omfattes af en henstandsordning, skal udbetales kontant, og at livsarvingerne derfor som udgangspunkt hverken i forbindelse med meddelelsen af henstanden eller ved henstandens udløb skal have ret til at overtage boets aktiver efter vurdering. Er der tale om henstand i forhold til fælles livsarvinger, vil disse imidlertid have ret til overtagelse efter vurdering i boet efter den længstlevende ægtefælle. En tilsvarende retstilling opnår den førstafdøde ægtefælles særlivsarvinger ikke, og derfor foreslår udvalget en regel om, at en særlivsarving efter den førstafdøde ægtefælle skal have mulighed for i forbindelse med, at henstanden gives, at udtage genstande, som har en særlig erindringsværdi for den pågældende, mod at værdien heraf fradrages i arven. Bortset fra